

дѣто ти са натрапихъ на главѣ-тѣ невиканъ, но самичакъ речи, какво ма е накарало: расточеніе-то или любовь-та? Па ако е любовь-та, то и ты прѣими мои-тѣ рѣчи съ любовь. Кога почнешъ да четешъ тѣзи писма, може да ти свѣтне нѣкоя мисль, коя-то ти е была тъмна, та щешъ нѣкой чачъ по вече да са молишъ Богъ: тогава мой-а трѣдъ ще бѣде заплатенъ, а найвече ако са помолишъ въ молитвѣ-тѣ си и за душевно-то си спасеніе на вѣрній-а си прѣателъ.

Изъ кнѣже А. Урумова
Аарханъ; Писмо 2. Дмитровъ.

Любезный прѣателю, добръ си прѣлъ първо-то ми писмо, затоа желанъ да продължъ и надѣ-ваемъ са за добро начело. А за какво да ти го-ворѣ найнапредъ нежели за литургіѣ-тѣ, коѣ-то толкова пѣти слѣшахъмы и единъ за другѣй са Божѣ молахъмы. Но ако и да съмъ намислилъ, само малко да са докжъ до тѣзи высокъ работѣ, оба-че пакъ като че ма е страхъ, защото видѣ, че съмъ избралъ работѣ, коѣ-то не е за мои-тѣ силы. Само една мисль ма тѣши, сирѣчь, това писмо макаръ колко да е слабо, ты ще го прочетешъ за моя любовь, а и знаѣ, че не си твърдѣ воленъ нито пакъ охолоенъ да попрочетешъ драгоценны-тѣ книги на свети-тѣ отци за слѣбѣ-тѣ Божіѣ както ни разлаганіе-то на Дмитревскій, на преосвящен-